

ФАНТОМСКА БИОГРАФИЈА

Сада, управо у овом тренутку, покушавам да опишем део тескобе коју је моја баба сасвим сигурно осећала док су јој уништавали кућу да би – усред града – изградили пречицу којој су наденули име *by pass*.

Тог дана када су је силом натерали да изађе из куће обављала је рутинске кућне послове. Када су се појавили на вратима, испред великих машина које су чекале да започну посао, одавала је утисак старе даме – и заиста је то била – у друштву свог пса. У то доба је та раса – у питању је била женка шпанијела – била неуобичајена у нашем друштву.

Наредног дана вратио сам се у полусрушену кућу. Затекао сам оца како покушава да поправи неколико врата и прозора који су преживели трагедију. Та врата и прозори сигурно су припадали соби у којој су одрастали он и његова браћа и сестре. У тој соби је нека зла жена оптужила мог оца да је хомосексуалац, иако се после удала за нашег даљег рођака. Било је чудно посматрати – у фото-албуму – поједине призоре са те свадбе. На месту где је била млада назирао се само део руке. Цела фигура је ишчупана, сигурно с намером да се заметне успомена на њу. На фотографијама се видео рођак младожења, пригодно одевен, како држи за руку остатак своје вољене. На тим насилно оштећеним фотографијама наш рођак је одавао утисак као да се жени сам са собом. Неколико година касније направио је фарму пилића високо у планини.

На тој тобожњој фарми, која је заправо била складиште смештено на периферији, наш рођак је био срећан, нарочито када би у мом присуству обављао изванредан оглед, у којем је покушавао да докаже да сваку птицу са особинама различитим од уобичајених карактеристика њене врсте, остале птице кљуцају све док не угине. Водио би ме у део са тек излеглим пилићима и везивао црвену траку око ноге једног, насумично изабраног пилета. Касније би га пустио у гомилу.

На фотографији, рођак је у руци држао чашицу са алкохолним пићем. Никада нисам схватио због чега је оптужба коју је изрекла она зла жена изазвала толико пометње. Ја сам за то сазнао петнаест година касније. Изгледа да се тај догађај одиграо пре него што се мој отац оженио.

Наредног дана, када сам се заједно с оцем вратио у срушену кућу, приметио сам да се неколико предмета из нашег купатила налази насред тротоара. WC шоља, лавабо, када. У тој кући није било бидеа. У тренутку када смо наишли, један човек их је товарио на колица.

Од тада, људи су пљачкали то што мој отац – који је одлучио да престане да надгледа своје власништво – није могао да уновчи. Приметио сам, у гомили предмета, део узглавља кревета у којем је мој отац пронашао своју омиљену тетку мртву. Прича се да су је затекли са грудима умрљаним крвљу и чудном гримасом на лицу.

Релативно недавно сам открио да су модерни лекови против туберкулозе почели да се користе још 1955. године. Тетка мог оца умрла је доста касније. Зар тада нису имали довољно средстава да јој набаве те медикаменте?

Али највеличанственији део мог детињства била је *tamacha* – стара Индијанка која је носила традиционалну одећу. Јасно је се сећам, памтим њене дебеле сукње боје цикламе у којима је седела на хрпи крша.

Та кућа се одувек налазила поред сајмишта. Сваке године, током националног празника, тамо би поставили бескрајно много апарата за игру.

У одређено доба године, наша кућа би била преплављена бувама. То ми је причала моја мајка. Рекла ми је да сам као дете понекад трчао наг по улици тела пуног црвених тачкица. За чланове породице није било страшно то што сам бежао из куће или што сам био наг, већ то што су на мом телу сви видели уједе.

На другом спрату био је стан који су обично издавали. Био је мали, али светао. Имао је терасу с погледом на зараван на коју би постављали апарате за игру, а назирале су се и крошње дрвећа које је моја баба засадила у својој башти.

Сећам се да је, у извесним приликама, између одласка једног станара и доласка другог, мој отац кречио зидове малог стана. Ја бих му помагао. Чим бисмо ушли унутра, напаале би нас буве. Било је чудно гледати их како се пењу уз моје ноге, по мојим грудима. Стотине бува, које су се размножиле док је стан био празан.

Нешто слично сам доживео доста година касније, у време када сам стицајем околности бринуо о десетак мачака. Када су две женке окотиле мачиће, буве су се толико намножиле да је то било импресивно. Разлика је једино била у томе што су то биле мачје буве, безопасне за друге врсте и несвојствене људским бићима.

Једна тетка ми је испричала који метод су користили у кући да би изашли на крај с тим периодичним штеточинама. Направили би лопту од неколико умотаних чарапа, ставили би је између чаршава и, након што би ујеле неког од укућана, буве би тамо потражиле склониште да се угреју. Наредног дана је било врло лако убацити ту лопту од чарапа у лонац са кипућом водом.

Исто као омиљена тетка мог оца, један мој рођак је такође подлегао туберкулози, али много година касније. Неки кажу да га је снажна депресија натерала да постане овисан о наркотицима, и да је такав начин живота утицао да оболи од плућа, како се тада обично говорило за болеснике. Оболели од плућа. Срећом, у то доба су лекови већ били доступни свима. Сећам се да је убрзо након што му је постављена дијагноза рекао да живи истински здравим животом пошто је одлучио да свакодневно пије чашу сока од наранџе.

Имам још једног рођака који је постао овисник о наркотицима. Али за његову зависност није било лека. Проводи живот између четири зида разних установа. Сваки пут кад изађе из неке од њих, наводно излечен, живот осталих се претвори у пакао. Неколико недеља касније поново заврши на лечењу.

Након што је савладао болест, рођак који је пио сок од наранџе отишао је да живи у једном удаљеном граду, где је добио намештење, заједно са својом женом, да обавља кућне послове у неком дворцу.

Имам још једног рођака, који је стручњак за бандере јер мења сијалице на уличној расвети, као и једну рођаку која није сигурна где се тачно налази град у којем живи. Ипак, интуиција јој говори да је близу границе.

Данас, посред наше некадашње дневне собе, свакодневно циркулише стотине аутомобила. Претпостављам да моја баба више не осећа тескобу. Али се надам да су, на неком непознатом месту, WC шоље, каде и лавабои и даље у функцији.

Изворник: Mario Bellatín, "Biografía fantasma", у: Letras Libres, октобар 2007.

*(Са шпанској превела **Бојана Ковачевић Пејровић**)*